



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

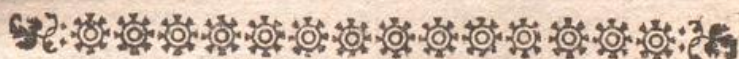
Ingolstadij, 1726

De Perseverantia Christiana. Oratio XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

tentem, & certum contra vitiorum illecebras salutis præsidium inveniffes. Nunc verò fecit tua in studendo socordia, ut de curriculo deflexeris, illudque amplexus fueris institutum, cui nec eràs destinatus à me, nec propter insciùm & longam pigritiæ consuetudinem satis apæus, nihil mirum, si tot impegeris vitiorum in scopulos, & irreparabilem animæ tuæ jacturam feceris.

Prævertite cautione salutari tam justas omnipotentis Dei querelas, Adolescentes, petite cum dolore veniam traductæ infeliciter juventutis; refarcite, quantum erit in vobis, veteres studiorum vestrorum ruinas, & quod superest ultrà tempus Literis sic impendite, ut beatam ipsius pretio æternitatem promereri possiis.



DE

PERSEVERANTIA CHRISTIANA.

ORATIO XV.

Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Matth. 10. cap.

Nullus ego dubitem, Adolescentes Christiani, quin, per isthæc sacròrum dierum solennia, divinis, quotquot estis omnes, resecti instauratique mysterijs vel amissam peccato gratiam recuperaveritis, vel si, quod multò lubentiùs crediderim, ab eâ excidere non contigisset, veteres

M 3

gra-

gratiarum thesauros novis amplioribusque cœlestium donorum opibus cumulaveritis. Fecit enim singularis illa pietas, cujus ipsi testes magno animi gaudio exitimus, ut de vobis aliter æstimare non liceat. Quâ in re cùm & mihi, pro ea qua unumquémque vestrùm in Christo prosequor, sincero charitatis affectu, vobisque omnibus non mediocriter gratulor; tum diligenter commonendos atque exhortandos vos puto, ut in ea, quam accepistis, gratiâ fideles atque constantes sitis. Nam quid, amabo, cum Christo resurrexisset vobis profuisset, nisi cum eo nunquam deinceps morituri pariter resurrexissetis? Quò pertinuisse tot anari fletus, quibus licentioris vitæ flagitia abluissetis, si in eadem postmodum relaberemini? Quid juvaret tam enixis precibus, tam apertâ animi verè contriti significatione promeruisse reconciliationis beneficium, si ab eodem post aliquot dies excideretis? Satius ah! multò fuerit, parcite, si dico, Adolescentes, non rediisse cum Deo in gratiam, quàm ea rursus committere, unde irasci vobis denuò, & veteres renovare inimicitias possit.

Quod malum ut à vestris cervicibus avertam, operæ pretium esse existimo, si ad tuendam conservandâque omni studio, quam ex pijs Sacramentorum fontibus hausistis gratiam, animos vestros accendam. Attendite igitur, &, quam iniijviam ingenerandi vobis perseverantiæ Christianæ desiderium, intelligite. Geminum erit hodiernæ Orationis caput: Dicam primùm de necessitate Christianæ Perseverantiæ; deinde, quibus rationibus pervenire ad illam possitis, explicabo.

I. P A R S.

Ac primùm quidem talis est illius Perseverantiæ necessitas, cujus in vobis studium incendere velim, ut nisi ad assequendam illam totis viribus contendatis,

tis,

tis, nec promissam Deo fidem exsolvere, nec salutem vestram providere possitis. Revocate enim verò in memoriam, Adolescentes, quo sensu, quo affectu animi ad sacra mysteria nuperrimis diebus accesseritis. Quibus, amabo vos, conditionibus imperitari vobis divinæ reconciliationis gratiam postulastis? quâ lege sacris advolti altaribus delictorum veniam efflagitastis? quo pignore pacti toties cum Deo fœderis, turpissimi contemptores exorastis, ut in ipsius benevolentiam rursus admitteremini: Doluistis, ingemistis, neque lachrimis etiam pepercistis. Exhorruistis illa flagitia, propter quæ offensus merito Deus vos abjecerat: maledixistis habitibus pravis, quibus vitiorum in semitam abrepti in perniciem ruebatis: cautiores vos deinceps & attentiores rebus vestris, in declinandis periculis prudentiores, in coercendis cupiditatibus effrânis fortiores, in tuendis cœlestibus donis diligentiores vos fore promisistis, vovistis, jurastis. Nunc ergo, nisi perfidum dixistis Sacramentum, quo pacto affectos esse vos necesse est erga illam gratiam, quam tot impensis vestris, tam enixis redimendam precibus judicastis? quid non aggredi vos, quid non perpeti, quibus non rebus carere prius vos oportet, quam ut pretiosum illud munus, quo jam per summam Dei misericordiam frui-
mini, in posterum amittatis.

Age enim, Adolescens Christiane, quisquis es: si fatali, quam fecisti ipse sapius, experientiam didicisti, quam parum profuerint adversus cupiditatum tuarum incitationes, quæcumque elicuisti hactenus melioris vitæ desideria, tene liberanda, quam dedisti Deo, fidei cupidum persuadebis, nisi diligentem in reprimendis violentis animi tui motibus navabis operam? si conscius ipse infirmitatis tuæ non experiris in te satis roboris ad perfringendam impiorum ac licentiorum adolescentum auda-

ciam, si quando illi innocentiae tuae molientur insidias, tene recuperandae gratiae studio ad Sacramenta accessisse arbitrabor, dum impellente nemine, nemine incitante periculosos flagitiosorum juvenum coetus confectabere, dum eorum delectabere colloquijs, dum te in ipsorum familiaritatem per fas ac nefas intrudes? Denique nisi obviam iveris sedulo, & promptum ijs omnino rebus remedium, unde jaeduram divinae benevolentiae pati posses, attuleris, quis te sensatus ejusdem retinendae studiosum credat, vel quis te potius dissimulatorem, mendacem, proditorem non pronunciet?

Jam vero expendite, quaeso, mecum, quo tandem fine, Deus ipse debitas sceleribus vestris penas tam liberaliter remiserit: quo vos consilio sempiternis ignibus toties mancipatos in spem beatae immortalitatis restituerit: quorsum suam vobis gratiam tot laborum, quos pertulit, fructum, effusi per mille plagas sanguinis mercedem, obitae cruciatus inter acerbissimos mortis pretium indulserit? An ut tantae bonitatis obliti novis ipsum flagitijs post aliquot dies provocaretis? an ut despectam, quam vobis promeruit, gloriam vestram ad perniciem animi obstinaretis? an ut pretiosissimum, quod largiri poterat, sui in vos amoris monumentum quoquo statim tempore, qualibet occasione data prostitueretis. Revocate, etiam atque etiam precor, memoriam verborum illorum, quibus vos Christus ad communionem sui corporis admisit. Nunquam fortasse vobis venit in mentem cogitare, quanta vis esset in ijs vocibus, quam grande mysterium celaretur. Dum enim ad sacram mensam accederetis, dum Sacerdos vobis divinam hostiam porrigeret, sic admonuit singillatim unumquemque vestrum, *Corpus Domini nostri Jesu Christi custodiat animam tuam in vitam aeternam.* Quod dum diceret, quid aliud innuebat, nisi benignissimum Domi-

Dominum, suum vobis corpus in cibum, suum sanguinem in potum eâ mente tradidisse, ut certissimum in eo Sacramento præsidium ad conservandam in perpetuum tempus gratiam, quæ spiritualis vita animæ est, haberetis. Nam si in aliquot tantum vel dies, vel hebdomadas, vel menses producendam in vobis cœlestem vitam Christus censuisset, frustra edendum obtulisset divinum illum panem, quem ipse ad eum finem lapsus de cœlo proficetur, ut qui ex eo refectus fuerit, vitam in se perpetuò manentem possideat. *Hic est panis*, Joan. 6. inquit Christus conceptis verbis, *qui de Cœlo descendit, qui manducat hunc panem, vivet in æternum.*

Si quem tamen minùs moveret persolvendæ, quam juravit Deo, & quam Deus ipse repetit, fidei necessitas, cogitet ille secum, quanto versetur in periculo suæ salutis, nisi omni studio ac diligentia, in eâ, quam accepit, gratiâ constanter perseveret. Hæc enim unica fermè via est, Adolescentes, quâ ad Perseverantiam finalem ipsamque adeo immortalitatem pervenitur. Est enim divina prædestinatio, si Theologos sanctosque Patres audimus, instar catenæ cujusdam aureæ, quæ multis ex parte Dei gratiæ cœlestis auxilijs, multis itidem actibus ex parte hominis gratiæ obsequentis, quasi totidem annulis connectitur ac continuatur. Porro actus illi omnes, quotquot sunt, ad Perseverantiam Christianam pertinent, cujus est per varios illos actus sic hominem circumducere, ut ad extremum denique perveniat, quem perseverantiæ finalis actum appellamus. Est autem inter perseverantiam vitæ, morisque perseverantiam similitudo tanta, tanta connexio, ut ad hanc nisi per illam pervenire non possis. Frustra te in statu gratiæ moriturum confidis, nisi, dum vivis, in eâdem gratiâ persiste-
ris. Nam licet gratiam illam finalem, per quam beatæ felicitatis referatur aditus, nemo hominum

promereri ex iustitiâ possit, sed ex unius Dei miserentis, cujus vult, voluntate tota dependeat: amen hæc est summa ejusdem Dei benignitas, ut illam in Perseverantiæ Christianæ præmium nobis promiserit; *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit*, Matth. 10. inquit Christus. Quæ verba subjicit Augustinus, quod non de gratiâ ipsâ Perseverantiæ Christianæ accipienda sint, vel ex eo patet, quia perseverantiam illam, ad quam Christus nos incitat atque accendit, & in uniuscujusque nostrum arbitrio positam innuit, æternâ gloriâ remunerandam aliquando profitetur. Hinc est quod Spiritus sanctus in Apocalypsi eodem planè sensu nos admonet atque adhortatur; *Esto fidelis usque ad mortem & dabo tibi coronam vitæ*. Apoc. 10. Quare non miror, si B. Paulus, peractis feliciter secundum Dei leges vitæ tramite, vicinus morti plenus confidentiâ exclamaret, *bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi; in reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi in illâ die justus iudex*. 2. Tim. 4.

Quotusquisque vestrum est, Adolescentes, qui ad gratiam Perseverantiæ finalis non adspiret? quis est qui votis omnibus certissimum illud æternæ gloriæ pignus non ambiat? sed quid vos interrogo? Ipsos etiam interrogemus, qui sunt in re salutis maximè incurij ac negligentes, homines impios, nefarios, perditos percunctemur; numquis erit unus eorum aliquis, qui cum scelerato Balaam non exclamet, *moriatur anima mea morte justorum!* Num. 25. verùm audite, quid Bernardus hujusmodi hominum votis respondeat. *Vivat anima sua vitâ justorum, si vis ut moriatur anima tua morte justorum*. Sic est, Adolescentes, nolite seduci inani confidentiâ, *nemo coronabitur nisi qui legitime certaverit*. 2. Tim. 2. Hoc est, nemo Perseverantiæ finalis gratiam obtinebit, nisi qui in tuendâ ac conservandâ

vandâ

vandâ gratiâ fidelis usque ad mortem extiterit. Parùm enim verò aut etiam nihil homini Christiano profit feliciter vitam inchoâsse, nisi faustis initijs par quoque finis responderit. Judas Christi discipulus inceptam piè sanctéque vitam miserabili fine conclusit; Paulus contra Ecclesiæ Christi primum vexator, ejusdem defensor ac propagator occubuit. In hoc igitur rerum summam existimate positam, ut ad extremum vitæ terminum in sanctitate perseveretis; adeò nihil juvat ad salutem, si traductâ ac contritâ virtutum exercitatione vitâ lethalis noxæ conscios mori contingeret. Neque enim, inquit Tertullianus, *in Christianis quaruntur initia sed finis*. Verùm non satis est demonstrâsse vobis, quanta sit Perseverantiæ Christianæ necessitas; jam quibus præfidijs illam assequi liceat, breviter videamus.

Infinitus ego sum, si velim singulis insistere momentis, quæ promovere in vobis Christianæ Perseverantiæ desiderium possunt. Quare sit mihi satis unicum hodie vobis proponere, quod inter cætera potentissimum esse semper duxi. Atque illud tale est, Adolescentes carissimi, ut frequenter revocetis animo & quasi regustetis illos pietatis sensus, quibus incitari vos ad colendam virtutem, Deoque totis viribus obsequendum aliquando experti estis. Nemo vestrùm est (neque vereor, ne mea me fallat opinio, dum sic auguror de vobis) nemo, inquam, vestrùm est, qui cum ad sacrorum mysteriorum communionem accederet, non senserit se identidem uberiore quodam cælestis gratiæ lumine illustrari, & vehementioribus præter solitum divinæ caritatis ignibus succendi. Quàm magnificè, quàm sapienter, quàm piè de virtute, de Religione, de Deo, de vestris officijs sentire tunc vobis contigit! Quid non in ijs temporum articulis Deo promisistis? quo non in peccatum
odio

odio concitati, quid non parati fuistis aggredi vel perpeti, ne quid admitteretis, quod inurere animæ vestræ labem posset? Nunc ergo veteres illos piósque sensus, motus pietatis tenerrimos, sanctissimos affectus revocet in memoriam unusquisque vestrúm, dum loquor, dicátque sibi ipse tacitus: Agedum, anime; illa melioris vitæ incitamenta, quibus parendum esse quoquo pretio nuper aestimabam, cur me jam vel imposterum fidelem minùs aut minùs obsequentem inveniant? Illa Christianæ religionis principia, quibus quasi totidem rationibus necessarijs adductus alium inire vitæ morem proponebam, quidquámne auctoritatis illius atque ponderis, quod habebant, paucos post dies remisissent? Tunc repetens spatium præteriti temporis, & memoriám pueritiæ recordatus ultimam judicabam, valedicendum mihi esse pravorum adolescentum cœtibus, abstinendum ab impurorum librorum lectione, temperandum à flagitiosis colloquijs, aut spem salutis omnem esse abdicandam. An mea me ratio fefellisset? an inanibus delusus terriculis credulus plus æquo aut meticulosus existissem? Tunc conscius tenuitatis atque infirmitatis propriæ declinandas sedulo quascumque peccandi occasiones arbitrabar: nunc verò factusne sum aut robustior, aut valentior, aut contra difficultates salutis comparatior, ut quælibet adire pericula erecto atque aperto capite non pertimescam? Christus, pro me passus, pro me crucifixus, pro me mortuus: ah! memini, nullum satis grande videbatur animi grati monimentum reposcere; numhodie Christus desijt, aut aliquando desinet esse mihi, quod erat, an non potius idem semper Christus est & heri & hodie in sæcula? cur igitur alia nunc vel deinceps, aut cogitem, aut sentiam, aut velim, aut agam, quàm quæ tum & cogitabam, & sentiebam, & volebam, & agebam? Idem erit semper Deus, qui fuit.

fuit, fides eadem, vis eadem legis, eadem officij mei necessitas. Cur ergo mutetur animus in contraria, cur voluntas in pejorem inclinata partem deficiat?

Præclara enimverò, Adolescentes, atque efficax mirum in modum isthæc excitandi se se ad Christianam Perseverantiam ratio! Vidi nuper aspirante benignius divinâ gratiâ, vidi, quasi oculis cernerem, rem salutis rerum esse omnium unam necessariam, atque huic veritati Evangelicæ, *quid prodest homini, si mundum univèrsam lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur*, Matth. 16. sic acquievi totus, ut cætera omnia negotio salutis postponenda ducerem. Sanusne jam ego sim, si brevissimæ, sædissimæque voluptatis gratiâ æternæ damnationis periculum adeam? Nuper inter æstus seræ meditationis ferventissimos sensi nihil esse fragilius vitâ, quam ducimus; mori me posse quocumque momento temporis, conclamatam salutem fore, si me lethalis culpæ consciùm improvîsus casus opprimeret. Dixi, cavebo inprimis diem vel unum, noctémve brevissimam in eo itatu vivere, in quo mori non velim. Miserum me! si jam securus inopinatæ mortis, peccatorum in sordibus stertere menses integros non verear! Nuper, dum ad vivum repræsentarentur flammæ infernarum incendia, quas divinæ justitiæ furor castigandis æternitate totâ hominum flagitijs succendit, exhorui miserabilem in modum, & quod non perceperam adhuc satis, intellexi penitus, horrendum esse in manus Dei viventis incidere. An falsus ego sim? an me vanus lussisset error meticulosum nimis? aut si refingendum hinc nihil, neque timendus satis videri possit æternus sceleris ultor Deus, cur ejusdem iras in me fuscitem? cur æternæ damnationis adire discrimen non pertimescam?

Atenitæ

At enim non affulget jam menti lux eadem, quæ nuper: refriguit penitus ille pietatis ardor, quo prius animus incalescebat: prævaluit impetus prævæ cupiditatis ad vetera flagitia retrahentis. Ut ut est; quoquo deinceps modo afficiar, verum semper id erit, unum porro esse homini Christiano necessarium! nullum esse socordiae & inertiae locum, ubi dies & hora mortis incerta sit; nihil esse peccato lethali detestabilius, cui expiando æterna in Inferis supplicia destinata sint. Nulla nec temporum injuria, nec voluntatum mutabilitas, nec perverfitas morum quidquam ex illis Christi oraculis detrahet; *Cælum & terra transibunt, verba autem ipsius non transibunt.* Marc. 13.

Isthæc, amabo vos, Adolescentes, reputate vobiscum frequenter, & attentis animis meditati, si quando salutis vestræ hostis infensissimus ad oppugnandam innocentiam vestram accedet. Si vos vel humanarum rationum momentis, vel exempli pravi ac perniciosæ consuetudinis obtentu, vel illicitæ voluptatis illecebrâ ad peccandum inclinabit; repellite illum viriliter ac dicite; Vade retro, Satana, memini, me nuper istis omnibus, quibus me provocas ac laceffis, nuntium remittere, cum inter liquidissimos pietatis affectus sacratissimo Domini mei Corpore pascerer. Non habebis in me deinceps partem ullam, sed JESUS mecum erit in perpetuum tanquam bellator fortis, te verò inter perennes rogos, & nequissimos tuæ superbiz ac rebellionis comites ardere ac plorare æternum jubeo. Quod ut fortiter atque constantes præstetis, Adolescentes, Deum Optimum, Maximum etiam atque etiam precor.